

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Mgr. F. Š.**, proti žalované: **JUDr. Zoja Dvořáková**, soudkyně Městského soudu v Praze, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 4. 5. 2023, č. j. 9 A 54/2023-7,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení shora označeného usnesení Městského soudu v Praze, jehož výrokem I. byla dle § 46 odst. 2 s. ř. s. odmítnuta žaloba označená jako „*Žaloba na ochranu před nezákonným zásahem orgánu státní moci*“ a výrokem II. bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení. V kasační stížnosti stěžovatel navrhl vedle zrušení napadeného usnesení městského soudu též „*přikázání věci k projednání a rozhodování místně příslušnému soudu*“, dále požádal o osvobození od soudních poplatků a navrhl ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

[2] I v projednávané věci brojí stěžovatel kasační stížností proti rozhodnutí soudu, jímž byla odmítnuta jeho žaloba, neboť nebyly splněny podmínky řízení. Žalobou se stěžovatel domáhal poskytnutí ochrany proti údajnému zásahu do svých osobnostních práv podle § 82 a násl. občanského zákoníku a ochrany proti porušení práva na rovné zacházení podle § 10 a násl. zákona č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon). Stěžovatel napadal postup soudkyně obecného soudu, která v rámci své rozhodovací činnosti měla postupovat excesivně a významně přispět ke zhoršení stěžovatelova zdravotního stavu. V rámci žalobního petitu se stěžovatel domáhal, aby soud určil, že se žalovaná dopouštěla při výkonu funkce orgánu státní moci porušování právních norem vůči stěžovateli, a aby soud žalované uložil povinnost zaplatit stěžovateli 660 000 Kč jako „*náhradu na zdraví*“. Stěžovatel v žalobě navrhl taktéž vydání předběžného opatření, jímž by soud žalované uložil povinnost upustit od zásahů do práv stěžovatele slovem i písmem a dále povinnost složit do 30 dnů od

vyhlášení předběžného opatření do soudní úschovy k zajištění úhrady újmy na zdraví částku 660 000 Kč. Požádal rovněž o stanovení místní příslušnosti podle místa bydliště žalované, osvobození od placení jistoty za předběžné opatření a soudních poplatků a navrhl ustanovení zástupce z řad advokátů.

[3] Z úřední činnosti je Nejvyššímu správnímu soudu známo, že stěžovatel podal k Městskému soudu v Praze v průběhu dubna 2023 zhruba 400 obdobných podání, která označil jako žaloby proti nezákonnému zásahu orgánu státní moci. Proti usnesením městského soudu o odmítnutí těchto žalob následně brojil kasačními stížnostmi.

[4] Nejvyšší správní soud vyhodnotil okolnosti, za nichž stěžovatel opakovaně uplatňuje u soudu svá podání, jako projev svévolného a účelového uplatňování práva (srov. k tomu obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 As 45/2012-11, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2018, č. j. 2 As 296/2018-7; všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[5] Nejvyšší správní soud v obdobné věci stěžovatele v usnesení ze dne 27. 6. 2023, č. j. 8 As 96/2023-13, uvedl:

„Žalobce, přestože uvádí, že má vysokoškolské právnické vzdělání, se dlouhodobě na soudy obrací s množstvím podání, která nedávají žádný smysl, mají formální i obsahové vady apod. Žalobce typicky podává správním soudům návrhy zjevně neprojednatelné či zjevně nedůvodné. Na konci června 2023 je v evidenci zdejšího soudu vedeno již téměř 860 spisů, v nichž žalobce vystupuje typicky v pozici stěžovatele či navrhovatele. Všechny tyto návrhy podal v posledních pěti letech (nejstarší věc eviduje NSS k lednu 2018). Tuto zjevně kverulační aktivitu razantně zesílil v posledním měsíci (červen 2023), kdy na podání stovek žalob, které odmítl městský soud, navázal tím, že proti usnesením městského soudu podal bezmála 400 kasačních stížností.

Pouhá skutečnost, že žalobce vede takové množství sporů, sama o sobě neznamená, že by se jeho návrhy neměl NSS zabývat věcně. Rozhodující pro kvalifikaci podání jako zjevně obstrukčního, a tedy zneužívajícího právo podat kasační stížnost, je početnost, sériovost a stereotypnost vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů. Ostatně sériovost a stereotypnost podání zakládá zneužití práva podat návrh soudu též dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva (srov. rozhodnutí ze dne 13. 11. 2012; Anibal Vieira & Filhos LDA a Maria Rosa Ferreira da Costa LDA proti Portugalsku, č. 980/12 a 28385/12, §§ 14 až 17, shodně již rozhodnutí Evropské komise pro lidská práva ze dne 15. 10. 1987, M. proti Spojenému království, č. 13284/87).“

[6] Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že čl. 36 Listiny základních práv a svobod zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje toto své ústavní právo, však nelze za jeho řádný výkon považovat. Jednání stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které zdejší soud vymezil např. v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004-48, publ. pod č. 869/2006 Sb. NSS; ve vztahu k sériovým a stereotypním podáním srov. též např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2014, č. j. 10 As 226/2014-16. Stěžovatel je veden snahou vést „spor pro spor“, nikoli snahou o ochranu svých práv. Jeho kasační stížnost i v posuzované věci tak představuje jednu z forem zneužití práva, v daném případě práva na soudní ochranu, resp. práva podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu. Jde tak o návrh, který nepožívá právní ochrany

pokračování

(rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2022, č. j. 10 Afs 289/2021-42, publ. pod č. 4358/2022 Sb. NSS).

[7] V souladu se zásadou hospodárnosti řízení Nejvyšší správní soud již v této věci nepřistoupil k provedení standardních procesních úkonů, tj. nerozhodoval o zamítnutí stěžovatelovy žádosti o osvobození od soudních poplatků ani o neustanovení zástupce pro zjevnou neúspěšnost podané kasační stížnosti (neboť je zřejmé, že k řízení o podaných žalobách skutečně nejsou věcně příslušné soudy rozhodující ve správním soudnictví) ani současně nevyzýval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost (tak, jak to již bezvýsledně učinil např. v obdobných věcech vedených pod sp. zn. 5 As 96/2023, sp. zn. 5 As 102/2023, sp. zn. 5 As 105/2023, sp. zn. 5 As 111/2023, sp. zn. 5 As 114/2023 nebo sp. zn. 5 As 117/2023), a žalobu odmítl dle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[8] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 větou první za použití § 120 s. ř. s. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 17. července 2023

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu